

Cesta

1
2013

KŘEŠŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 12 Kč

Ranní modlitba	3
Proč se říká, že... ..	4
Rok pod nebem	5
Rampouchy a střechýl - 1. část	6
Bratr Jan Paleček	8
Doma	10
Odkud k nám ta slova přišla	11
Hádanky	12
Ledová královna	13
Soutěž o tři knihy	14
Písnička - Moc předivná	15
Vaše obrázky	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 102
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Úřad Ústřední rady CČSH, Praha.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Ve Žlábku 1800/77 - Hala A7
 Praha 9 - Horní Počernice, tel.: 234 092 811
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, prostřednictvím redakce.
 Ilustrace: V. Bláha, J. Vestfálová (Landová), archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

K tobě, Bože milý,
hledím v tiché chvíli,
a má duše mladá
má tě tolik ráda!

V čistém světle ranním
k prosbě hlavu skláním:
žehnej svatou dlaní
mému počínání!

Miroslav Matouš

11. Klaní se tomu jako zlatému teleti

Už jste se s tím někdy, děti, setkaly – že se o někom řeklo, že si z něčeho učinil zlaté tele? Toto přirovnání pochází ze Druhé knihy Mojžíšovy, 32. kapitoly. Izraelci už nějaký čas putují pouští, když je Mojžíš Hospodinem povolán na horu Sínaj. Zde s ním rozmlouvá a nakonec se vrací s Desaterem. Celé

to však trvalo poměrně dlouho – čtyřicet dní – a dole čekající Izraelci se už začali nudit. Vrátil se ten Mojžíš vůbec ještě někdy? A co Bůh? Nezapomněl na nás? Co s námi teď bude? Kdo nás povede? A zase ta neodbytná myšlenka – nebylo v Egyptě nakonec líp?

Od těchto úvah byl už jen krůček k myšlence, že nejlepší bude, když si pomohou sami (to lidi napadá velice často – že Boha nepotřebují, protože to všechno zvládnou sami). Vybrali mezi sebou zlato, které dostali při odchodu od Egypťanů, roztavili ho a vyrobili si nového bůžka – zlaté tele, kterému se začali klanět, hodovat a tančit na jeho počest. Když byli v nejlepším, vrátil se Mojžíš a asi tušíte, že je moc nepochválil. Tento příběh je pro nás stále velmi aktuální. Jak jsem již uvedla, často si myslíme, že Boha – Hospodina nepotřebujeme, že vždycky sami nejlíp víme, co dělat. Zároveň však uctíváme své „bůžky“ – modly – pro každého je to něco jiného a nemusí to být ani v zásadě špatné – mohou to být v podstatě i dobré věci – třeba práce nebo rodina. Důležité je to, zda dovolíme Bohu, aby řídil náš život, nebo něco nebo někoho jiného stavíme na jeho místo. Určitě si umíte dobře odpovědět na otázku, která volba je ta správná. Jen na to nezapomínejme!

Jana Krajčířiková

Havran

Vedle cesty pod topoly
černý havran v bílém poli
rozhlíží se, kráká,
že se brzy smráká.

Studené je modré nebe,
mrazivý je sníh a zebe.
Snad je zima, kdo ví,
také havranovi.

Otisky

Stoupám zasněženou strání,
pozoruji značky na ní:
vepsaly je vraní dráčky,
zaječí a srnčí tlapy.

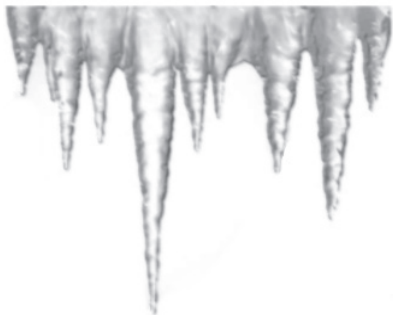
Ať jsme velcí nebo malí,
jdeme z blízka nebo z dále,
všichni máme v zimě bílé
svoje vytoužené cíle.

Sýkorka

Stojí ptáček před okénkem,
sníh má na kabátku tenkém,
smutně přešlapuje,
hlad má, zima mu je.

Honem, děti, otvírejte,
máte dost, i jemu přejte!
Nezahyne hlady,
když jej máte rády!

Byl jednou jeden střechýl. Víte, děti, co je střechýl? To je vlastně staré označení pro rampouch, avšak tento náš konkrétní by se urazil, kdybychom ho nazvali jen „obyčejným“ rampouchem. Je to totiž velice vážný a vážný, mohutný ledový velikán, který už něco pamatuje! Vždyť na té horské střeše roste a roste už od listopadu! To není jako ty obyčejné a pomíjivé městské ledové tyčky, jak je s pohrdáním označuje, které jednu noc vyrostou a hned následující den roztají. Náš střechýl je téměř věčný – každoročně se vytvoří na střeše jedné krkonošské boudy, přes den na něj svítí sluníčko, takže se třpytí jako drahokam, celou zimu tu střechu zdobí a že je zima tady na horách pořádně dlouhá!

Dneska je zrovna takový nádherný zimní den. Mráz a slunce. Lyžaři si libují, protože je spousta sněhu, majitelé chat jsou také spokojení, protože je spousta lyžařů. Jen ten střechýl je nějaký nanaložený.

„Co se tak mračíš?“ zeptala se ho veselá sýkorka, která přiletěla z vedlejšího stromu. Z větve tam visí lojová kulička a na krmítku si může vybrat ze tří druhů semínek. „Vždyť je nádherně!“

„Ále, co ty víš o životě?“ zabručí střechýl. „Bylo by krásně, kdyby mě moji příbuzní nechali na pokoji. Právě psal synovec z Prahy, že chce přijet i s celou svojí rodinou na prázdniny!“

„To je přece skvělé, ne? Ani jsem nevěděla, že máš příbuzné. Budeš tu mít aspoň veselo,“ povídá sýkorka.

„Houby veselo,“ prská střechýl. „Skutečně nevím, co je veselého na tom, že se mi tu po střeše bude týden roztahovat parta uhihňaných hubených rampouchů.“

„Tak se pořád nemrač, já si myslím, že to bude prima. Ať si kdo chce co chce říká, podle mě není dobré, když je někdo dlouho sám. Já jsem taky byla v létě u příbuzných a dodnes na to vzpomínám. Každý den jsme někam lítali, co já toho viděla...“

„Tak už taky leť, ať ti nepřimrznou nohy,“ přerušil ji střechýl.

Sýkorka si pomyslela něco o nezdvoračích, ale náladu si tím zkažit nedala. Vesele zašvitořila a letěla o dům dál – navštívit menší, zato však hovornější rampouchy. Chtěla s nimi probrat tu velikou novinu – že samotář střechýl bude mít návštěvu.

Střechýl se zatím dál kabonil na své střeše. Dopis jeho synovce ho skutečně překvapil. Ještě nikdy se neviděli. Jaký bude? A co jeho žena a děti? Určitě to bude hrozně hlučná a nevychovaná banda. Střechýl se rozhodl, že hned na začátku musí stanovit jasná pravidla a v případě jejich porušení se všichni okamžitě sbalí a pojedou zpátky domů. Přemýšlel, mračil se při tom, a bylo to takové úsilí, že se celý zapotil. Na horském sluníčku začal tát a z jeho dolního konce ukapávala jedna kapka za druhou. Protože se však zároveň jeho dolní konec dostal už do stínu, kapičky zase pomalu umrzávaly a střechýl se protahoval. Na střechu horské boudy slunce ještě svítilo – sníh na ní pomalu odtával a stékal po střechýlu dolů, kde rovněž pomalu umrzal. Střechýl rostl a rostl.

Ani si toho však nevšiml, protože byl plně zaměstnán chmurnými úvahami o návštěvě svého synovce.

Šel kolem majitel horské chaty. Chvilku se na střechýl díval a potom začal vyťukávat číslo na mobilu: „Ahoj Pepo, hele, koukám na ten velký rampouch, co tu máme na střeše. Nějak narostl, asi ho budeme muset ulomit, jinak nám to strhne střechu. Odpoledne se na to spolu mrknem, jo? Díky a měj se!“

Střechýl zaslechl jen konec, ale najednou úplně na synovce zapomněl. Cože!? Ulomit!?

To ne!!!

Jana Krajčířiková
(dokončení příště)

1. Počíná se historie o bratru Palečkovi

Králové a knížata vždycky mívali četné dvořanstvo a služebnictvo. A mezi dvořany a služebníky býval také šašek. Komorníci posluhovali v pokojích králi a královně, princům a princeznám, kuchtíci vařili a pekli dobrá jídla v kuchyních, kočí opatrovali a krmili koně ve stájích nebo vyjížděli s panstvem na procházky. Každý konal své.

Šaškova služba byla docela jiná; měl on uloženo bavit krále veselými vtipy nebo žerty a šprýmy obveselovat společnost, když král dával hostinu pánům nebo když pozval na svůj dvůr jiné krále a knížata. Taková tedy divná byla služba šaškova. Když šašek uměl vesele bavit a obveselovat krále a hosty jeho, byl za to dobře placen a oblíben u krále.

Šašek míval i takové právo, jakého neměl žádný jiný člověk v království. Takové právo, že směl každému člověku a třeba samému králi nebo královně říci pravdu do očí, ač pro pravdu se lidé nejvíc hněvají. Mnozí šaškové stavěli se schválně, jako by byli blázni, aby mohli hodně pravdu mluvit a nebyli za to trestáni.

Aby také před lidmi vypadali jako blázni, nosili jiné šaty než druzí lidé. Takové všelijaké pitvorné šaty. Nosili třeba jednu nohavici červenou a druhou zelenou, kamizolku nějakou strakatou a divně kost-

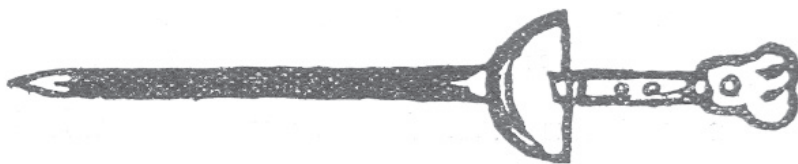

kovanou a na hlavě čepici jako pytlík ověšený rolničkami. A ty vesele zvonily, když šašek poskakoval. Lidé se už smáli, když se na takového šaška jen podívali. A když tak ten šašek někoho si dobíral nebo žertovně mu čistil svědomí, pokáraný těšil se aspoň tím, že před lidmi řekl: „Inu, vždyť je to blázen! Ten za své bláznovství nemůže!“ Kdyby se byl jiný člověk opovážil králi říci pravdu tak do očí, jak to šaškové někdy činili, mohl být snadno o hlavu kratší. Ale šaškům to všechno prošlo.

Když v Čechách panoval král Jiří, rodu Poděbradského, měl také mezi svými dvořany a služebníky šaška. Ale král Jiří byl král moudrý, šlechetný a spravedlivý, byl o mnoho moudřejší, šlechetnější a spravedlivější než jiní králové. A protože byl moudřejší, šlechetnější a spravedlivější, nelíbilo se mu mít ledajakého šaška, který by před ním v pitvorných šatech poskakoval a rolničkami zvonil. Chtěl mít také šaška jiného a lepšího než druzí králové. Takového vtipného člověka, který by ho někdy obveseloval, ale někdy mu také moudře poradil; který by dával pozor na to, co se v království Českém děje, ale také řekl pravdu o tom králi bez obalu. Neboť králové bývali často obklíčeni lichotníky a lidmi licoměrnými. A byť i měli rádce dobré a spravedlivé, přece ne zase dosti statečné, aby se nebáli mluvit pravdu před trůny panovnickými.

Jan Herben
(Bratr Jan Paleček)
pokračování příště

Hinek

Hinku, hinku s pomněnkami,
my jsme spolu dobře známi.
Do ouška ti pošeptám:
Už se umím napít sám!

Verše Zdeněk Svoboda
Písmo a ilustrace Lumír Čmerda

Kdo se hlásí ke křesťanské víře a zúčastňuje se bohoslužeb, slyší také některá slova znějící cizokrajně. Třeba tuší, co znamenají, ale nedovedl by je vysvětlit. Vybrali jsme deset takových slov a pokusíme se jim lépe porozumět.

1. Slovo **CÍRKEV** vzniklo z řeckého KYRIAKÉ, to je PÁNŮV nebo PÁNĚ. Je to tedy rodina Pánova, společenství Pána Ježíše.

2. Slovo **BIBLE** k nám také přišlo z řečtiny, kde zní BIBLOS a znamená KNIHA. Bible je sbírka 66 knih s poselstvím o Boží lásce, které se dělí na Starý a Nový zákon.

3. Slovo **ŽALM** bylo původně řecké – PSALMOS, česky PÍSEŇ. Ve Starém zákoně je celý oddíl 150 žalmů, ve kterém najdeme písně, modlitby, chvály Boha i poučení.

4. Slovo **EVANGELIUM** k nám připutovalo taktéž z Řecka. Česky znamená DOBRÁ ZPRÁVA nebo DOBRÉ POSELSTVÍ o lásce Boží v Ježíši Kristu.

5. **EPIŠTOLA** je z řeckého EPISTOLÉ, to jest DOPIS. V Novém zákoně je 21 epištol, určených křesťanům.

6. Slovo **AMEN** pochází z hebrejštiny, tedy z řeči, kterou mluví Židé. Je to slavnostní závěr modlitby a znamená TAK STAŇ SE, nikoliv tedy „konec“.

7. Slovo **APOŠTOL** je původem řecké – APOSTOLLOS a znamená VYSLANÝ, myslí se Bohem nebo Kristem.

8. Slovo **TALÁR** je z latinského TALARIS, to jest „šat sahající až po kotníky“. Dnes tak nazýváme bohoslužebné oblečení duchovních.

9. Slovo **ŠTÓLA** bylo řecké označení pro ženský šat – STOLA. Dnes je to pojmenování pruhu látky položeného na kněžském taláru.

10. Slovo **BIRET** je z latinského BIRETUM a je to pokrývka hlavy pro duchovní.

Zdeněk Svoboda

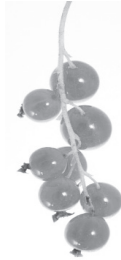
(Výklady čerpány z knížky M. Salajky

Slovník náboženských a teologických pojmů pro školu, pracovní a dům, Blahoslav, Praha 2000)

Určitě je snadno uhodnete. Ale pozor! Obrázky jsou přeházené!

Zprvu bílé, potom zelené jsou,
tmavomodré, když se dolů třesou.
Něco rozdáme a něco sníme,
něco na povidla uvaříme.

Na haluzích punčošky se klátí,
spadnou, zvadnou, z trávníku se ztratí.
Místo nich pak ve skořápkách soudků
tvrdnou jádra zoubkům pro pochoutku.

Kde je nezná, jistě pomyslí si,
na nitkách že korálky tu visí.
I když jsou ty hrozníčky tak drobné,
děti, ptáci, každý si rád zobne.

Pěkný hrozen, jako ojíněný,
zraje, žlutne v listech podle stěny.
Kuličky se nalévají, sládnou,
budou zralé dřív, než listy zvadnou.

Moje listy přikrývají hlínu,
tmavé válečky spí v jejich stínu.
Ty jsou k jídlu nebo na semeno.
Uhádnete, děti, moje jméno?

Kulatá je, rezavé má slupky,
listy jako dlouhatánské trubky.
Každý musí plakat, kdo ji krájí.
Dojista ji všichni dobře znají.

Miroslav Matouš

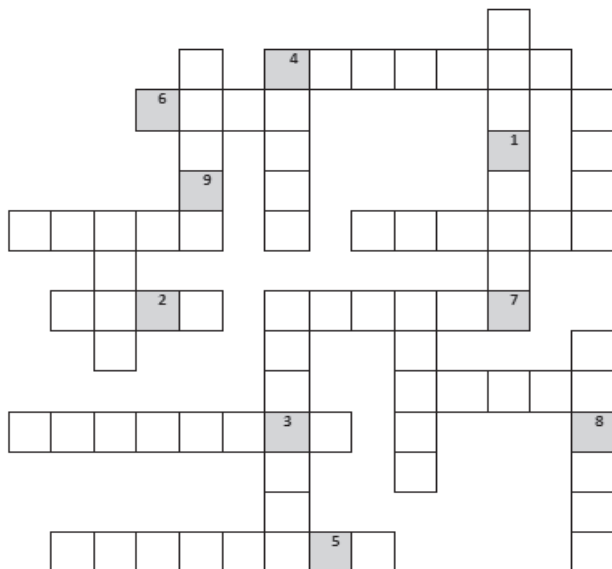

Na co dýchne, ztuhne v led,
ochladí se celý svět.
Ze země, kde trvá sníh
přijíždí k nám na saních.

Svět oblékne bílý šat,
řičky začnou zamrzat.
Přišla zima čarovná,
s ní Ledová královna.

Jitka Vestfálová (Landová)

Doplňte slova podle počtu jejich písmen shora dolů a zleva doprava. Svě řešení nám nezapomeňte poslat - můžete vyhrát knihu. Máte na to čas do poloviny února, jména výherců otiskneme v březnové Cestě.

8 písmen: Baltazar, poklonit, velbloud

7 písmen: kadidlo, Melichar

6 písmen: hvězda, Kašpar, nocleh

5 písmen: jesle, Marie, myrha, pozdě, zlato

4 písmena: dary, stáj, úcta, záře

Blahopřejeme

úspěšným luštitelům osmisměrky z předminulého čísla
(tajenka: LISTOPAD):

Jenifer Milková, Nikola Malá a Míša Rozsivalová z Kojetína

Pište i vy ostatní!

D G D D⁷

1. Moc přediv - ná nás ti - še o - bes - tí - rá, a pro - to

G E⁷ A A⁷ D Fis⁷

čekám příští uklid - něn. Bůh je dnes s ná - mi, svědčí na - še

h e A A⁷ D

ví - ra a bu - de s ná - mi kaž - dý no - vý den.

2. Ta divná dobrá moc svou sílu dá mi
a věrně povede můj každý krok.
Jí obklopen i dnes chci zůstat s vámi
a s vámi prožít tento nový rok.

3. Mé staré srdce ještě prudce buší
a těžce nese zlobu těchto chvil;
ach, Pane, podej vyplašené duši
svou spásu, již jsi pro ni připravil.

4. Máš-li však pro nás hořký kalich
strastí,
jež trpce přetékaají přes kraje,
my přijmeme jej, nechceme se
třásti,
vždyť s námi vždy tvá dobrá ruka je.

5. A kdybys dopřál, Bože milostivý,
na světě radost v jasu slunečním,
pak prožitého dobře pamětlivi
svůj život celý dáme k službám
tvým.

6. Své tiché světlo, jež se jasně
skvěje,
nech teple prozařovat naši noc
a dej, ať smíme spatřit obličje
svých milých, které provází tvá moc.

7. Když po vichřici soumrak plyne
tíše,
rád chorálu bych lidstva naslouchal
a za zdmi slyšel nést se výš a výše
tvých věrných dětí vděčnou píseň
chval.

8. = 1.

Milé děti, máme opravdu velikou radost ze všech obrázků, které nám posíláte, a věříme, že i vás potěší, když se vaše kresby v Cestě objeví. V lednu si ještě zavzpomínáme na advent a Vánoce - adventní věnec s andělem nám poslal Jan Krist z Hovorán (13 let) a vánoční stromeček šestiletá Terežka Novotná z Šardic. Znak naší církve od devítileté Kláry Foffové z Kolína nám připomíná, že církev v lednu slaví své narozeniny. Víte kdy?

Redakce

